Hannah Bonam-Young

Autorka bestselleru *Moje lepší polovička*

Ve dvou se to lépe táhne

ROMÁN

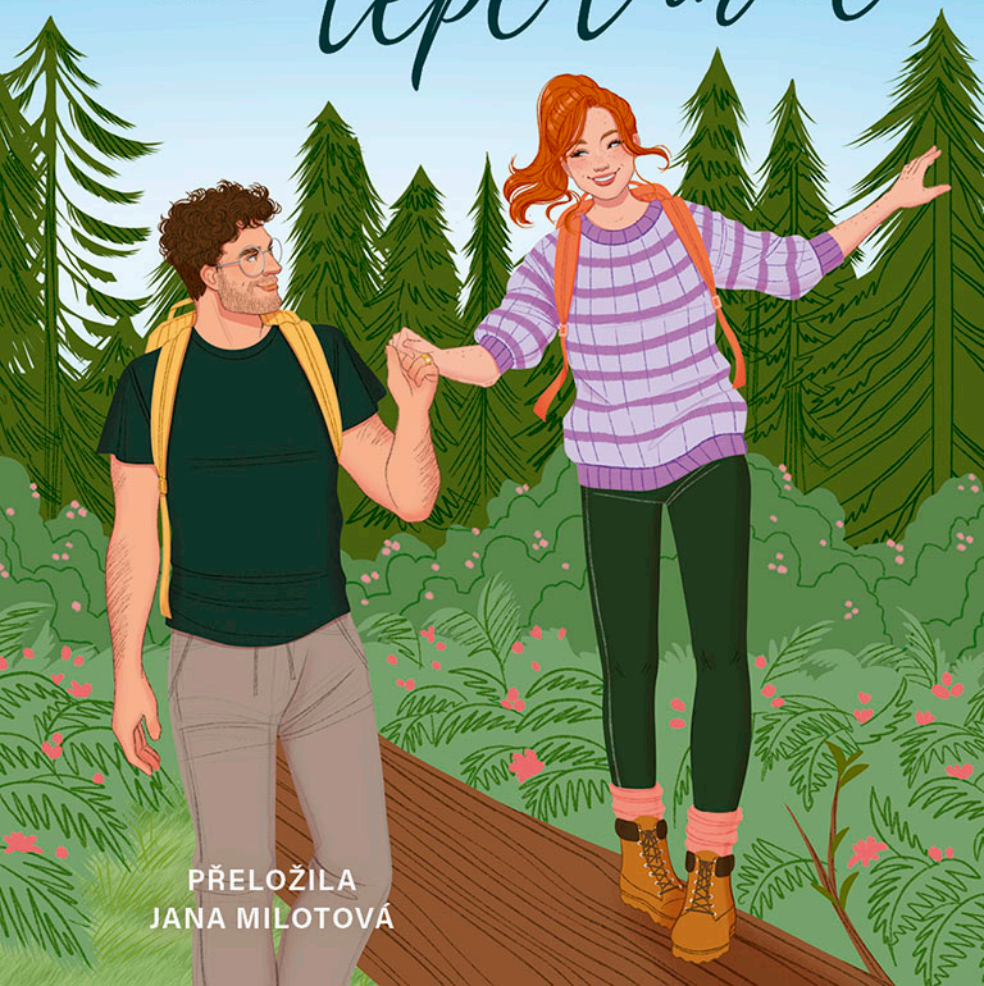

PŘELOŽILA
JANA MILOTOVÁ

Ve dvou
se to lépe
táhne

Hannah Bonam-Young

Ve dvou se to lépe táhne

přeložila Jana Milotová

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM:

- Smrt rodiče v důsledku amyotrofické laterální sklerózy (ALS)
- Léčba, nemoc, hospitalizace, terminální diagnóza
- Zpochybňování náboženských praktik/spirituality, katolicismu
- Zmínky o konzumaci alkoholu a marihuany
- Explicitní sexuální scény
- Nehoda vedoucí k hospitalizaci

Copyright © 2025 by Hannah Bonam-Young
This edition published by arrangement with Dell,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2026
Cover © Danielle Stern, 2026
Cover illustration © Leni Kauffman, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8772-2

Pro Abi. Za to, že ses tím nenechala zlomit.
A pro všechny holky, které jsou jako Amy Marchová.
Nemusíte být úžasné ani nic jiného.
Stačí, když prostě jste.

Poznámka autorky

Vítejte zpět, přátelé.

Ve dvou se to lépe táhne je samostatný román navazující na první díl série, *Moje lepší polovička*. Sarah a Caleb jsou nejlepší přátelé Win a Boa, hlavních hrdinů prvního dílu, a jsou „šťastně" svoji. Doporučuji přečíst si nejprve knížku *Moje lepší polovička*, ale není to vůbec nutné k tomu, abyste si užili četbu *Ve dvou se to lépe táhne*.

Win a Bo z *Mojí lepší polovičky* pro mě vždy budou neuvěřitelně výjimeční. Neskutečným způsobem odstartovali mou kariéru a já do jejich milostného příběhu vložila tolik sebe samotné – své postižení, zkušenosti s mateřstvím a mnoho částí svého vlastního milostného příběhu. Řekla jsem si, že napíšu jednu knihu, v níž odhalím to nejlepší a nepřestanu doufat. Tak jsem to chtěla nechat. Věřila jsem, že bude lepší především zacelit své krvácející srdce než ho znovu vylévat na stránky… ale pak přišli Sarah a Caleb.

S mým manželem Benem jsme spolu začali chodit na střední a vzali jsme se, když mi bylo osmnáct. S odstupem času musím říct, že to byla naprostá šílenost. Naštěstí jsme stále šťastně spolu. Ne bez úsilí. Ne bez bolestných lekcí. Ne bez boje. Ale mám to štěstí říct, že jsem vdaná za svého nejlepšího přítele. Není nikdo jiný, s kým bych raději trávila čas. Žádný jiný člověk mě nedokáže rozesmát víc ani mi nedává větší pocit bezpečí. Jednoduše patříme k těm několika šťastlivcům (a nešťastníkům), kteří svou spřízněnou duši

potkali trochu příliš brzy – právě to se stalo inspirací pro tento román.

Ve dvou se to lépe táhne je můj milostný dopis všem, kteří potkali svou spřízněnou duši dříve, než dostali šanci plně poznat sami sebe. Chtěla jsem napsat příběh, který by odrážel křehký tanec mezi tím, když svého partnera šíleně a hluboce milujete, ale zároveň zoufale toužíte po nezávislosti, osobním růstu a změně.

Je také pro všechny z nás, kteří měli po traumatické události pocit, jako by se zastavil čas.

Se Sarou a Calebem v románu *Moje lepší polovička* setkáváme, když už spolu strávili více než polovinu života. Jejich milostný příběh je plný naděje, důvěrnosti, vtipů, společné minulosti, smutku, přátelství a intimity. Doufám, že je budete milovat stejně jako já.

— HANNAH BONAM-YOUNG

„Cestu najdeš tím, že na ni vkročíš.“
— MAYA ANGELOU

PŘED SEDMNÁCTI LETY

„Saro!“ Zpoza rohu školní chodby ke mně nejprve doleh-ne Winin hlas a vzápětí se vynoří i ona sama. Pohybuje se rychleji, než jsem u ní kdy viděla – tedy kromě bazénu. „Mohli byste mi *prosím* uhnout z cesty?“ zaječí na dvojici čtvrťáků, kteří vypadají, že na sebe každou chvíli vlezou, a rozdělí je jako Mojžíš Rudé moře. Pak pokračuje v běhu jako loutka osvobozená od provázků.

„Co to sakra…?“ vyjeknu ve chvíli, kdy se přede mnou zadýchaně zastaví a předkloní se, aby popadla dech. „Jsi v pořádku?“

„Opravdu si musíme přestat vymýšlet, že neustále men-struujeme, abychom nemusely na tělák.“ Narovná se a polo-ží ruku na svou zvedající se hruď. „Trenér Smith má pravdu, kardio je důležité. Nevyberou mě do týmu, pokud –“

Natáhnu pravou ruku, abych ji umlčela, sáhnu do skříňky pro svůj inhalátor a na otevřené dlani jí ho strčím pod nos.

„Jsem v pohodě.“ Zavrtí hlavou, zklidní dech a opře se vedle mě o řadu skříněk. „A obě víme, že té věci vypršela doba spotřeby už na základce.“

„Máma tvrdí, že data spotřeby jsou nástroj vlády, jak z nás vytáhnout víc peněz a omezit zdroje.“ Hodím inhalátor do propasti za úhlednou řadou knih z knihovny, které stojí

v popředí uprostřed skříňky. Co leží za knihami, už není moje starost. Pád inhalátoru stejně pravděpodobně zmírní stovky vyhozených obalů od žvýkaček a opuštěných gumiček do vlasů.

Win pomalu přikývne a nesnaží se skrýt znechucení. „Doufejme, že Marcie nemá stejný přístup k jídlu v naší ledničce."

Ošiju se, ale rychle to ze sebe setřesu. „Počkat… proč jsi utíkala? A křičela? A –"

„Je tu nový kluk," přeruší mě Win. „*Pěkný*. Vysoký, hezky oblečený kluk s brýlemi…" Netrpělivě čeká na mou reakci, zatímco já čekám na pádný důvod pro její chování.

„No a? Co dál?"

Win mi věnuje ďábelský úsměv. „Četl si knihu… opravdovou knihu. Vázanou a s polámaným hřbetem. Něco starého."

Zalapám po dechu a zabouchnu skříňku. „Kde je?"

„Teď?" Win se rozhlédne po chodbě, která se s blížícím se začátkem první hodiny stále víc plní. „Může být kdekoli."

Kousnu se do rtu a usměju se jedním koutkem úst. „Pojďme ho najít."

Kapitola 1

SOUČASNOST

Moje máma měla k náboženství blízko asi tak jako legíny ke kalhotám. Chci říct, že se k víře obrátila pouze tehdy, když byla situace zoufalá nebo když potřebovala útěchu. Nikdy se nevyhýbala pasivně agresivnímu „Bůh jí žehnej“ nebo rozčilenému „Pane, dej mi sílu“. Svou víru vyjadřovala hlavně prázdnými frázemi, nad nimiž jsem často jen mávla rukou.

Ale naučila mě se modlit. Ne každý večer před spaním, jak jí nakazovali její rodiče. Ani při nedělní mši. Ani abych se omlouvala za dlouhý seznam prohřešků, za něž se člověk ve skutečnosti nemusel cítit zas až tak provinile. Místo toho mě moje matka jako správná praktická žena naučila brát jednosměrné hovory s Tím velkým nahoře spíš jako krizovou linku než schránku na návrhy. „Bůh má dost vlastních problémů,“ říkávala. „Neplýtvej jeho časem na věci, které zvládneš sama.“ Nebo je alespoň svěř svatým.

V průběhu mnoha let jsem zjistila, co se považuje za hodné Boží pozornosti. Jako třeba tehdy, když se mámě porouchal její mizerný Ford Mondeo. Stalo se to na dálnici během sněhové bouře hodinu cesty od domova, aniž by byla v dohledu jakákoli telefonní budka. Nebo když přítel mé tety June – která vlastně není moje pokrevní příbuzná, ale spíš

mámina nejlepší kamarádka, s níž jsme sdílely byt – začal v sousední místnosti házet věcmi. Nebo když moje nejlepší kamarádka a dcera tety June, Win, jednou po plaveckém tréninku nepřišla hned domů. Ten týden jsme v televizi viděly příliš mnoho rekonstrukcí skutečných zločinů, abychom to jen tak přešly. A pak, samozřejmě, když nám mámini lékaři oznámili, že už se nedá nic dělat – jen co nejlépe využít čas, co jí zbývá. Poté jsme se začaly modlit hodně.

Zoufalá modlitba je ta jediná, jakou jsem kdy poznala.

Po mámině smrti jsem se spoléhala na vlastní instinkty. To ty mi napovídaly, kdy je vhodné zvednout pomyslné sluchátko a zavolat do nebe. Pevně jsem zavírala oči a žádala nějakou *vyšší moc*, aby zasáhla. Nějakou sílu. Božstvo. Něco všemocného, vševědoucího a všestranného. Něco, čemu moje máma říkala Bůh. Něco, co jsem si sama zatím netroufla pojmenovat.

A ačkoli jsem nikdy nezažila, že by se má modlitba splnila, zkouším to pořád. Jen zřídka a pouze tehdy, když už mi nezbývají žádné jiné možnosti – přesně tak, jak mě to naučila máma. Jako třeba právě teď. Protože tahle akce – tento slavnostní večer, který jsem se rozhodla uspořádat na počest své zesnulé, úžasné matky – bezpochyby skončí naprostým fiaskem. A já s tím nemůžu vůbec nic dělat.

„Saro? Jsi tady?“ Win, moje celoživotní nejlepší kamarádka, zabočí za roh temné chodby, kde jsem se schovala. Černé vlasy má svázané do nízkého drdolu a obličej jí po stranách rámuje dlouhá ofina. I odsud vidím klikaté vodorovné vrásky, které se jí objevují mezi obočím, když se jí nos svraští starostmi. Sotva mě spatří opřenou o zeď, svěsí ramena, zvedne lem dlouhých fialových hedvábných šatů a pospíchá za mnou na druhý konec chodby.

„Tak jsi mě našla,“ trapně zafňukám a přeju si, aby ve mně ještě zůstalo místo, kam bych se mohla schovat.

„To jo.“ Prohlédne si mě od hlavy k patě a v očích se jí objeví úzkost. „Caleb mě pro tebe poslal. Aukce už skoro končí.“ S Win jsme celé své dětství vyrůstaly ve společném domově, takže se známe důvěrněji než většina přátel. Řekla bych, že jsme spíš jako sestry. Možná jako dvojčata – vzhledem k tomu, že jsme stejně staré. Právě proto poznám, co znamená Winin tón a mírné zaváhání v jejím hlase, když vysloví slovo *aukce*. Znamená, že jsem se zachovala správně, když jsem se sem vytratila a modlila se za zázrak. K našemu cíli ve sbírce jsme se ještě ani zdaleka nepřiblížili – nejsme o nic blíž než ve chvíli, kdy jsem se vyplížila pryč.

Několikrát si rychle za sebou odkašlu, zavrtím hlavou a vzhlédnu ke stropu – to vše ve snaze ubránit se návalu slz, které mi chtějí stéct z očí. Stejně se však vyderou na povrch a pomalu a pálivě se mi hromadí pod spodními víčky. „Kurva,“ zašeptám a otřu si oči boky palců. Až se tam vrátím, to poslední, co potřebuju, je rozmazaná řasenka stékající po tvářích.

„Byl to krásný večer,“ pípne Win jemně a koutky úst se jí zvednou. Sáhne do kabelky, vytáhne kapesník a podá mi ho.

Vezmu si ho od ní a přiložím si ho ke spodním víčkům, abych si otřela slzy. „Krása ale výzkum nefinancuje, že ne?“ odpovím sarkastičtěji, než jsem zamýšlela. Otřu si další slzy. „Promiň,“ zašeptám. Nejsem naštvaná na Win, ale na sebe. *Tak* strašně naštvaná.

„Ne… to asi ne.“ Sleduju, jak si Win vyhrnuje šaty nad kolena a pak se sklání, aby si sedla na podlahu. Hedvábnou látku nechá rozprostřít mezi zkříženýma nohama.

Nemotorně se posadím vedle ní. Moje tmavě zelené šaty ke kolenům jsou příliš úzké na to, abych mohla dělat cokoli jiného než držet nohy natažené před sebou. „Nechci se tam vrátit,“ přiznám s hlubokým povzdechem, jen co se můj zadek dotkne podlahy.

Win pomalu přikývne a ohlédne se ke dveřím na konci chodby. „Chceš, abych Calebovi řekla, ať to vyřídí? Určitě by mohl –“

„Ne,“ zamítnu rázně. „Ne, to rozhodně ne.“ Vážně nechci, aby mi můj manžel zase musel zachraňovat krk. Za tuhle akci jsem už utratila příliš našich peněz. *Jeho* peněz, abych byla upřímná. Nemůžu po něm chtít, aby se toho nakonec ještě ujal a pronesl ten nejsmutnější rozlučkový proslov před davem, který se skládá převážně z jeho obchodních partnerů a jejich manželek, které jsou mnohem úspěšnější než ta jeho. Tohle není Calebovo selhání, neměl by za něj nést odpovědnost. Je jen a jen moje.

Nechtěla jsi právě tohle? zašeptá mi nějaká zlovolná část mé duše. *Něco, co by bylo jen tvoje?*

„Pak opravdu nevidím jinou možnost.“ Win mě pohladí po stehně a skloní hlavu na moje rameno. „Uvědom si, že jsi uspořádala neuvěřitelnou akci a byla to tvoje úplně první. Vím, že jsi to chtěla zvládnout sama, ale možná sis ukousla příliš velké sousto – pro kohokoli. Navíc sis dala za úkol vybrat *obrovskou* spoustu peněz. Možná, že příště –“

Ztuhnu a napřímím se, což Win donutí, aby se taky posadila a sundala hlavu z mého ramene. Poslední, co teď chci, je ta nejjemnější možná verze věty: *Já ti to říkala.* A to od člověka, který mě neustále povzbuzoval už od dob, co jsme nosily plenky.

„Kolik jsme vybrali?“ zeptám se náhle. „Jaká byla celková částka, když jsi mě šla hledat?“

Win si odkašle a upře pohled na lem šatů těsně nad mými kostnatými, pihovatými koleny. „Těsně pod sto osmdesát tisíc.“

Sakra, kurva, do prdele.

Cíl pro dnešní večer je tři sta tisíc. S pronájmem sálu, cateringem pro téměř čtyři sta lidí, zábavním programem,

aukčními předměty, výzdobou a reklamou mě ta akce stála něco přes sto dvacet tisíc.

V hlavě si to spočítám. „Šedesát tisíc," zamumlám sotva slyšitelně.

„To je spousta peněz, Sar." Myslím, že mě Win ani neslyšela, jen vidí moje zjevné zklamání.

Prsty zašmátrám po zdi, abych se něčeho zachytila, když se pokouším v těch úzkých šatech postavit. Začnu přecházet sem a tam. Win mě sleduje očima, jako bych byla míček na Wimbledonu.

„S Calebem jsme mohli všem ušetřit sobotní večer a darovat dvojnásobek té částky bez všech těch…" Okázalostí. Úsilí. Času a energie. Ega. Předvádění se. „Blbostí," dokončím nakonec.

„Ale taky jsi zvýšila povědomí. Projev doktora Torrese dojal lidi k slzám, Sar. Tohle dnes večer nekončí. Bude to mít dopad –"

„Sakra," zakňourám, zabořím vysoký podpatek do podlahy, založím ruce v bok a pevně je stisknu. „Jsem snad nějaký zatracený stereotyp? Nějaká znuděná, bohatá panička v domácnosti, která nevydrží jen tak sedět na zadku?" Frustrovaně zvednu ruce a pak si je ovinu kolem ramen, přičemž se jemně kývu ze strany na stranu. „Co to sakra vyvádím, Win?" zeptám se v tichém zoufalství. Celou dobu používám oční kontakt s ní jako záchranné lano. „Mohla jsem zůstat doma a připít si na mámu sklenkou jejího oblíbeného rulandského šedého. Kdybych vypsala šek na částku, kterou stála tahle pitomá akce, mělo by to větší smysl. Byla to naprostá ztráta času, sakra. Ztráta peněz. Prostě ztráta."

„Saro, nejsi k sobě spravedlivá. Nevěděla jsi, že to skončí –" Zarazí se, ale já to poslední nevyslovené slovo slyším i tak.

„Neúspěchem?" zeptám se a v hrudi mi uvízne bolestivý nádech.

Win stiskne rty a kouká mi do očí – rozhodně a prosebně zároveň. Jako by chtěla říct: *Nenuť mě to vyslovit.*

„Neúspěchem," zopakuju, zvednu ruce dlaněmi vzhůru a přitisknu si je ke krku a podepřu si jimi bradu.

„Marcie by na tebe byla tak pyšná," ujistí mě Win jemně. „Nechci, abys o tom byť jen na vteřinu zapochybovala."

Tvrdohlavě zavrtím hlavou a odvrátím se od ní. Máma sice byla pro Win jako vlastní matka od chvíle, kdy ji s tetou June přivezly z porodnice, ale… byla to *moje* máma. To v *mých* žilách proudí její DNA. To *já* jsem zdědila její kaštanové vlasy, duhovky barvy čajové skvrny, trochu křivý levý řezák, dlouhé nohy a neúměrně krátký trup. I její ošklivá chodidla s ohnutými prsty, o kterých žertovala, že jsou prokletím naší rodiny. A divný nos, jak jsem jednou poznamenala. „Dárek na rozloučenou od tvého neschopného otce," odpověděla mi ne zrovna láskyplně.

Tím vším chci říct, že svoji mámu jsem znala lépe než kdokoli jiný. Jsem ta nejbližší živá věc, co tu z ní ještě zbyla. A nemyslím si, že by na mě byla pyšná. Ne dnes večer. Možná ani ještě hodně, hodně dlouho. V jednatřiceti jsem ještě vůbec nic nedokázala.

Když máma otěhotněla, bylo jí sedmnáct. Porodila mě v osmnácti.

S tetou June, která byla taky těhotná, škudlily, jak to šlo, aby si sehnaly alespoň trochu ucházející byt. S tím málem, co měly, se snažily, seč mohly.

Marcie Greenová dokázala z pár plechovek čehokoli, co jsme měly ve spíži, a několika pytlíků mražené zeleniny uvařit jídlo hodné michelinského kuchaře. A stačilo jí k tomu jedno odpoledne a cédéčko Shaniy Twain, které si mohla pustit na plné pecky a nechala hrát pořád dokola. Rozpadlý domeček pro panenky z druhé ruky dokázala proměnit v Barbínin vysněný dům v Malibu. Zvládla to s trochou barvy,

času, lepidla, třpytek a úsilí. Nic nepromarnila. Ani dolar a rozhodně ani chvilku života.

Já se sice můžu hrdě chlubit, že mám všechny fyzické rysy své mámy, ale často mám pocit, že Win zdědila většinu její osobnosti. A to i poté, co celý život musela tahat za kratší konec – ten vtip nikdy nezestárne –, Win překonala tolik překážek, aby se stala ženou, kterou je dnes. Její kratší ruka ji ani jednou nezastavila. Sakra, myslím, že ji dokonce nějak poháněla vpřed. Možná za to mohla její tvrdohlavost. Částečně hrdost. Hlavně ale vytrvalost. Všechny máminy nejlepší vlastnosti. Nakonec skončila v náručí muže svých snů a neplánovaného otce svého dítěte, Boa. Od chvíle, co se ti dva potkali, nezastavitelně společně plní Wininy sny. Sny, které spolu teď sdílejí.

Za necelé dva měsíce Win a Bo oficiálně otevřou dětský tábor Cando – letní tábor, který vymyslela pro děti s různými druhy postižení a jejich rodiny, aby mohly poznávat přírodu a navazovat vzájemné vztahy. A to všechno zvládne s mou rozkošnou, ještě ani dvouletou neteří August, kterou bude mít připoutanou na zádech. Takže mi věřte, že pokud se na nás odněkud shora hrdě dívá máma, rozhodně se nedívá na mě.

„Win? Sar?“ Bo, Winin manžel se k nám blíží z protějšího konce chodby.

Bo měří metr devadesát pět, je tradičně pohledný ve stylu „šprt od vedle“, má vlnité blond vlasy s pěšinkou uprostřed a vousy, které by asi potřebovaly zastřihnout. Vím ale jistě, že Win se víc líbí rozcuchané. Pevně věřím, že Boa donutil zbouchnout tvrdohlavě nezávislou Win sám kosmos. Jistě věděl, že ho potřebujeme, a ona se zavázala, že už nikdy nebude randit.

Od jejich nechvalně proslulé halloweenské jednorázovky – na mém večírku – se stal nenahraditelným členem naší

rodiny. Dosáhne na všechny věci z vysokých polic a vyměňuje žárovky. Ale hlavně nám chybělo jeho velké srdce. Láska, kterou tak snadno rozdává nám všem – nejvíc své dceři a mé nejlepší kamarádce.

Zpravidla mívám zásadu, že ho během jednoho setkání neoslovím stejnou přezdívkou víc než jednou. Jen aby to bylo zajímavé. Začalo to jako šikana nováčka, ale Bo – jak je u něj zvykem – to vzal s nadhledem. Teď to dělám jen pro zábavu. Mezi varianty jeho jména patří Bo, Robert, Roberto, Rob, Robbie, Bořek stavitel, Bo-bík, Bou-bínský prales, Rob-nerd, Rošťák Bo, Tatík Bo, Otec Roberts a – jeho osobní favorit – Bilbo Pytlík.

„Tohle místo je zatracenej labyrint," poznamená Bo a ohlédne se přes rameno na šero chodby za sebou. „Ztratily jste se?" Zpomalí a zkoumá mě se stejnou pečlivostí, jakou mi před pár minutami věnovala jeho žena.

S hlasitým povzdechem mě obejde a podá ruku své ženě, která s očekáváním natahuje paže do vzduchu. Vytáhne ji nahoru a pak se oba otočí ke mně s podobným znepokojením ve tváři. Přísahám, že začínají splývat do jedné zmutované, přehnaně bystré a otravně roztomilé bytosti.

„Jsi v pořádku?" zeptá se, ale pak sebou hravě trhne způsobem, který mi napoví, že odpověď už zná.

Popotáhnu a cítím, jak se můj smutek proměňuje v hořké odhodlání. „Pracuješ ve financích, Roberte… tak si neber servítky. Ta akce stála sto dvacet tisíc a vydělali jsme…?"

Namáhavě polkne a přeskočí mu ohryzek. „Když jsem vás šel hledat, asi sto devadesát."

„Jasně." Přikývnu a zavřu oči. „Takže… dobrá investice?" zeptám se.

Zvednu pohled k Wininu laskavému obrovi, který si nervózně pohrává s okrajem vousů. „Vydělala jsi," konstatuje a vyhne se očnímu kontaktu.

„Hmm," zamumlám suše.

„A ještě není konec," dodá a spustí ruku do kapsy kalhot.

„Oba jste moc milí." Podívám se na hodinky a zjistím, že zbývá asi deset minut do plánovaného oficiálního ukončení akce. Ty hodinky ve skutečnosti patřily mojí mámě. Jsou na řetízku a pozlacené. V nějakém hypermarketu ji pravděpodobně přišly na necelých třicet dolarů. Obvykle je nenosím, ale napadlo mě, že by mi dnes večer mohly přinést štěstí. Pohrávám si s nimi a bojuju s nutkáním je sundat. „Asi bych se tam už měla vrátit," prohlásím a přejedu prstem po ciferníku.

„Caleb mi říkal, že to zvládne, jestli chceš. On –"

„Ne," ozve se Win a přeruší Boa jemným poplácáním na hruď. „Chce to udělat sama."

Bo se ke mně otočí a s milým úsměvem jedinkrát přikývne. Dlaní nahmatá paži své ženy, která mu stále spočívá na hrudi, a stiskne jí zápěstí.

Aniž by padlo jediné slovo, všichni tři přikývneme, společně si povzdechneme a pak se vydáme chodbou. Projdeme kolem skladů s náhradními stoly a židlemi, rušné kuchyně, kde cateringová služba uklízí na noc, a boční chodby, kde personál odnáší podnosy s prázdnými skleničkami na šampaňské a sklenicemi na vodu. Nakonec dorazíme ke dvojitým dveřím.

Prostor na druhé straně je klasický taneční sál s třpytivými křišťálovými lustry, bílými drapériemi a tenkým kobercem se složitými vzory v podobně šedé barvě. Na druhém konci stojí pódium, které sem přivezli speciálně pro dnešní večer. V popředí je průhledný plastový pult, velké světle modré pozadí s logem kliniky a na boku fotografie mé matky na bílém stojanu.

Fotka z naší svatby s Calebem je jediná z mámina posledního roku života, na kterou se dokážu dívat. Na první

pohled nevypadá nemocná. Na snímku stojí mámin vozík vedle první řady lavic a za ní jsou v pozadí rozmazané teta June a Win. Máma se jemně usmívá směrem k přední části mrňavého kostela. Na hlavě má modrý klobouk s pérem a širokou krempou. Z jejích rysů vyzařuje hrdost, zatímco sleduje svou blaženě naivní devatenáctiletou dceru, jak slibuje věrnost muži, kterého by bylo lepší popsat jako chlapce.

„Jdeme na to?" zeptá se Bo s rukou na dveřích před námi, připravený je otevřít.

Přinutím se usmát, ale cítím, že mi úsměv nedoputoval do očí.

„To zvládneš," ujistí mě Win a pohladí mě po rameni. Bo otevře dveře a drží je otevřené, abychom mohly projít.

Okamžitě zmateně nastražím uši. Místnost, do které vcházíme, vůbec není taková, jakou jsem očekávala. Atmosféra je tu… radostná. Slavnostní. Hosté tleskají… usmívají se… jásají.

Win vedle mě vykřikne. Bo se otočí na podpatku a s nadšením v očích se na mě zadívá. Pohledem zabloudím za ně směrem k pódiu, kde stojí můj manžel a předává doktoru Torresovi neuvěřitelně tučný šek na tři sta tisíc dolarů vystavený na Výzkumný ústav ALS v jižním Ontariu.

Žaludek se mi sevře, když se otočí, aby zapózovali na fotku. Ve světle fotoaparátu se smějí jako staří přátelé.

Tohle není vyslyšená modlitba.

Za tohle vděčím jen a jen Calebovi.

PŘED ŠESTNÁCTI LETY

„Nehýbej se, už jen jeden špendlík…" Máma klečí přede mnou, zády k velkému stojacímu zrcadlu v ložnici. Jehelníček má uvázaný kolem zápěstí jako náramek a tahá za lem

šatů, které mi šije na školní ples. V zrcadle sleduju, jak s neústupnou soustředěností přehýbá poslední kousek zelené, hedvábné podšívky.

„Marcie, neviděla jsi moji –“ Ve dveřích se objeví teta June a já se k ní otočím, neschopná potlačit pyšný úsměv. „Sakra, Saro Abilene! No teda!“

„Říkala jsem, ať se nehýbeš,“ vykřikne máma a nervózně se zasměje. „Máš štěstí, že jsem tě nepíchla!“

Teta June přikývne a úsměv jí rozjasní růžové tváře. „Jsi fakt sexy, holčičko.“

„Já vím, co?“ zachichotám se a zašvihám látkou kolem kolen. „Máma si myslí, že jsou moc krátké.“

Teta June se na moji matku významně usměje. „Tvoje máma zapomíná, že už je ti patnáct.“

„Jestli se budeš pořád tak vrtět, ty šaty ti budou sedět nakřivo,“ zamumlá máma, ale v jejím hlase je slyšet smích. Zapíchne do šatů poslední špendlík a poplácá mě po zadku, takže jí udělám místo, aby se mohla postavit.

„Ten Caleb by tě měl na plese pořádně držet, jinak o tebe přijde kvůli jinému klukovi,“ poznamená teta June a vejde dál do máminy ložnice. Bez jakéhokoli svolení začne prohrabávat máminy zásuvky. „Jakmile to Win uvidí, bude chtít, abys jí taky ušila šaty, Mars.“

Znovu se otočím k zrcadlu a všimnu si, jak máma na konci věty obrátila oči v sloup. „Win má v den plesu plavecké závody, zapomnělas? V pátek ji vyzvedneš ze školy dřív a odvezeš ji na Toronto Prep na –“

Teta June práskne šuplíkem. „Jasně. Nezapomněla jsem.“ Navlékne si na zápěstí sadu náramků a postaví se za mě, aby obdivovala svůj odraz. Pak si upraví odbarvené blond vlasy svázané do vysokého culíku. Je to drobná žena – menší než já a vnadná. Vůbec se nestydí předvádět svoje křivky. „Dneska se vrátím pozdě, nečekejte na mě!“

„Ó-la-lá," zazpívám, přičemž se teta June otočí na svých patnácticentimetrových podpatcích a ladně vykročí z ložnice.

„Nepovzbuzuj ji," zarazí mě máma a zakroutí hlavou. „A když už mluvíme o randění, kdy mi představíš toho svého Caleba?" V zrcadle se mi jemně dívá do očí, s jedním mírně zvednutým obočím. „Snad se za svoji starou mámu nestydíš?"

Obrátím oči v sloup a ona mě obejme kolem ramen a nakloní se ke mně. „Samozřejmě že ne… a ty nejsi stará." Zachichotám se, přitisknu se čelem k její bradě a upřeně se zadívám na náš odraz.

„Takže?" zeptá se s úsměvem.

„Brzy… slibuju."

Brzy nastane o tři dny později, když mě Caleb přijede vyzvednout před plesem. Dvakrát zaklepe a já mu otevřu dveře bytu. Pěst má stále zvednutou, jako by se chystal zaklepat potřetí, ale já mu v tom zabráním – ani se nesnažím skrýt, že jsem jeho příjezd netrpělivě očekávala. „Nerozcházej se se mnou dřív než po plese, ano?"

„Ehm, ahoj?" pozdraví Caleb, načež ohromeným pohledem přejede po mých šatech. „Páni, vypadáš –"

„Vím, tenhle dům není moc pěkný."

„Cože? Ne, Sar, to –"

„Smrdí to tu cigaretami a ze stěn se odlupuje barva, ale jen na chodbách! Tady uvnitř je to hezčí," přeruším ho. Mluvím tak rychle, až mám pocit, že si namůžu jazyk. „Samozřejmě ne tak hezké jako u tvých rodičů a –"

„Saro –"

„A moje máma ti bude klást spoustu otázek. Pravděpodobně ti naznačí, že zná chlápka, co umí zařídit, aby tě už nikdy nikdo neviděl, ale –" Caleb mě obejme kolem pasu, přitáhne si mě k sobě a políbí mě na rty, než z nich vyjdou další slova. Uvolním se v jeho objetí.

„Teď jsem na řadě já.“ Položí mi ruku na krk, z čehož se mi vždycky podlomí kolena, a pak mě znovu jemně políbí. „Vypadáš úžasně,“ řekne a zakloní se, aby ještě jednou obdivoval moje šaty. Pak mi dá poslední, lehký polibek. „Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl nervózní, Greenová. Myslím, že se mi to líbí.“

S úsměvem ho probodnu očima. „Já jen… Vím, že to není… Je to jiné než to, na co jsi zvyklý.“

Zlomyslně se na mě usměje a ten úsměv mu rozzáří celou tvář. „O tom už ses mi možná jednou nebo dvakrát zmínila.“

Teprve tehdy si všimnu, že si uvázal kravatu v barvě mých šatů, jak jsem ho požádala. A že se zjevně snažil upravit si vlasy tak, jak se mi to líbí nejvíc – sčesané na jednu stranu s jednou dokonalou kudrlinkou spadající do čela. „Tobě to taky moc sluší. Děkuju.“

„Nemusíš mi děkovat, podivínko.“ Nakrčí nos v úsměvu a nakloní se, aby mě znovu políbil. Těsně předtím, než se jeho rty setkají s mými, nás přeruší významné odkašlání.

„Tak tohle je ten tvůj slavný Caleb?“ zeptá se máma a opře se bokem o kuchyňský ostrůvek. „Co kdybys na chvilku nechal rty mé dcery na pokoji a přišel se představit?“

Překvapí mě, jak rychle se Caleb vzpamatuje. „Dobrý den, slečno Greenová,“ řekne a s nataženou rukou sebevědomě vykročí k mámě. „Rád vás poznávám.“

Mámin škádlivý úsměv se rozšíří a pomalu mu podá ruku. Její oči zněžní natolik, že si toho všimnu i z druhé strany místnosti. „No, ahoj… to bylo nečekaně zdvořilé.“

Kapitola 2

„Tamhle je," zvolá Caleb nadšeně. Vystoupí na pódium a s nataženou rukou mě ukáže davu, čímž vyvolá další vlnu potlesku. Na cestě k pódiu se se sloněnou hlavou zdvořile usmívám a proplétám se mezi stoly bohatých známých a zámožných filantropů. Přitom se snažím vymyslet nějaké jiné možné vysvětlení pro tento náhlý příliv peněz, ale nedaří se mi to.

Caleb vypadá nahoře na pódiu v černém saku opravdu dobře… ale přála bych si, aby si k němu oblékl něco jiného než své oblíbené tmavé džíny. Na jeho obranu musím říct, že spousta chlapů má dnes večer na sobě podobný outfit. Win tomu láskyplně říká „šatník ajťáka". Její manžel má však na sobě oblek na míru.

Calebovy kudrnaté, světle hnědé vlasy jsou ostříhané nakrátko a sčesané na jednu stranu. Tak je nosí už od chvíle, co jsem mu před spoustou let řekla, že se mi to líbí. Nezměnil ani styl brýlí. Na svých tmavohnědých očích má stále ty samé tenké, zaoblené šedé kovové obroučky. Dioptrie se s léty zvýšily, ale krom toho se na Calebovi od našich čtrnácti nic moc nezměnilo.

Pořád měří přesně šest stop, avšak v řidičáku má uvedených 180 centimetrů, což by znamenalo asi pět stop a jedenáct palců. Řekla jsem mu, ať si to nechá opravit, ale byl

příliš zdvořilý na to, aby milou starší paní za přepážkou na úřadu opravil. Stále má ten dokonalý zářivý úsměv, který mu zajistila rovnátka hrazená z prvotřídního zubního pojištění jeho rodičů. Na jeho klíční kosti je patrné fialové mateřské znaménko ve tvaru šipky, na které tak ráda přikládám rty. Na pravé ruce má pořád jizvu po nehodě s Bunsenovým hořákem v třeťáku, ze které škádlivě viní mě. Vyzařuje z něj pořád ta stejná nenucená lehkost, která vás v nejlepším případě uklidní a v nejhorším unaví. A zatímco moje tělo se po druhé pubertě, která mě potkala po dvacítce, vyplnilo, Caleb si zachoval štíhlou, šlachovitou postavu. Je to můj neochvějný, bezstarostný a spokojený muž. Pevný bod ve světě, který se neustále otáčí kolem vlastní osy.

Caleb pro mě vždy představoval bezpečí.

Když se mi začal hroutit svět a ztráta mé matky se stala nevyhnutelnou, tenhle milý, i když trochu nemotorný, kluk ze střední tu pro mě byl a slíbil mi, že mě nikdy neopustí. Miloval mě. Dívku z neúplné rodiny, která měla tendence trochu víc pít a občas krást tetě cigarety. Dívku, která přečetla šokující množství knih a jejíž touha být oblíbená je neuhasitelná, kleje jako námořník a nese si zátěž naprosto nepřípustnou pro puberťáka.

Caleba znám už víc než sedmnáct let a miluju ho skoro stejně tak dlouho. Proto v hloubi duše vím, že dosáhnout cíle ve sbírce mi nepomohl žádný překvapivý dar na poslední chvíli ani vysoký příhoz v závěrečné aukci. Tenhle šek zcela určitě vypsal Caleb, přestože na něm není jeho jméno.

Můžou za to prokleté role, ve kterých jsme uvízli už ve třeťáku. Je stále tím statečným rytířem na bílém koni, jenž mě opět zachraňuje. A sakra, už mě fakt nebaví být pořád dámou v nesnázích.

Nakonec dojdu až k pódiu a jakýsi zdvořilý člověk od nejbližšího stolu mi podá ruku, aby mi pomohl vystoupat

nahoru po schodech. Můj manžel tam zůstává nehybně stát a na tváři se mu zračí jeho obvyklý bezstarostný úsměv. Doktor Torres stojí nalevo od středu pódia s rukama volně před sebou. Celou dobu na mě hledí s vřelostí a uznáním.

Jakmile se s doktorem pozdravím, Caleb mě s tlumeným úsměvem znovu obejme a přitáhne si mě k sobě.

„Jak jsi to udělal?“ zašeptám mu do ucha.

„Později,“ odpoví a s rukou na spodní části zad mi pomůže ke stojanu uprostřed pódia.

Odkašlu si a rozhlédnu se po zcela obsazených kulatých stolech, jež jsou rovnoměrně rozmístěné po celém sále. Oklepu se a nasadím na tvář úsměv, který ovšem možná působí dost pomateně. „Páni,“ řeknu tiše do mikrofonu, načež z reproduktorů zazní slabé vysoké pískání. Naprázdno polknu a nastavím si stojan na svoji výšku. „Byla jsem pryč jen deset minut…“ Nesměle se zasměju. Hosté odpoví zdvořilým smíchem. Ten se rozlehne po sále, díky čemuž se cítím o trochu lépe

Ačkoli jsem Wininu pomoc při všech ostatních přípravách na dnešní večer odmítla, pomohla mi projev napsat. Původně jsem chtěla mluvit hlavně o své mámě. Chtěla jsem jim říct, že bych udělala cokoli, abych s ní mohla strávit ještě pár let. Že tento výzkum, financovaný z dnešních výtěžků, poskytne více času rodinám jako ta moje. Není to snad to jediné, po čem všichni toužíme? Šanci na více vzpomínek s lidmi, které milujeme?

Ale teď mi to nepřipadá správné. Nezasloužím si proslov, který mi podle všeho někdo koupil. Neudělala jsem pro něj dost.

Jazyk mi těžkne a dlaně se mi začínají potit, zatímco se křečovitě držím obou stran pultu. Pódium se mi najednou před očima promění v umyvadlo na večírku na střední škole a já na sebe hledím v zrcadle na skříňce nad ním. V odraze

vidím sebe – sedmnáctiletou. Mám rozmazaný lesk na rty, rozcuchané vlasy a bledou tvář. Při té vzpomínce mě jako známá hustá mlha zaplaví stud. Opravdu jsem se změnila? Opravdu jsem vyrostla z té vystrašené, rozcuchané holky?

Stačil jediný úder do mé pýchy, abych to vzdala. Abych zahodila veškerý svůj potenciál. Je to neskutečně ubohé…

Caleb si za mnou odkašle a já se znovu zaměřím na místnost. Zhluboka se nadechnu a narovnám ramena.

„Děkuji vám všem, že jste dnes večer přišli podpořit doktora Torrese a jeho tým z Výzkumného ústavu ALS v jižním Ontariu," začnu a můj hlas je pevnější, než jsem čekala. „Moje matka, Marcie Greenová, zemřela před jedenácti lety na komplikace spojené s tímto onemocněním. Od té doby tým doktora Torrese učinil obrovský pokrok v…" Na chvíli se odmlčím a upřu pohled na máminu fotografii na pódiu. „Ve výzkumu. Peníze, které jsme dnes večer vybrali, a dary, které, jak doufám, budeme všichni i nadále poskytovat, jen podpoří jejich úsilí." *Mámin úsměv. Její hrdý, šťastný úsměv*. „Bože, jak mi chybí," zašeptám, načež se smutně zasměju. „A…" skloním hlavu a potlačím další vlnu bolesti v srdci. Pokusím se popadnout dech, jako bych za sebou neměla víc než deset let praxe.

Když zvednu bradu, ve tvářích přítomných spatřím všeobecný neklid. Hledím na nakloněné hlavy, nakloněné úsměvy, nakloněné sklenice na šampaňské. Jakýsi úslužný host spustí potlesk. Dav tleská bez nadšení a přikyvuje v milém, i když trochu povýšeném povzbuzení.

Přeruším ho. „Upřímně, mohla bych tu stát a povědět vám spoustu dalších věcí, ale nejdůležitější je tohle: kéž by máma měla víc času…" Cítím, jak se mi začíná třást ruka, a instinktivně si ji přiložím k bradě.

Caleb se ke mně zezadu přitiskne. Jeho ruka sklouzne na můj bok a palcem mi přejíždí nahoru a dolů po spodní

části zad. „Chceš, abych to za tebe dořekl?“ zašeptá mi do vlasů.

Otočím se přes rameno, abych zavrtěla hlavou, a dopřeju si krátký okamžik, abych si prohlédla jeho tvář. Znám ho už tak dobře, že cítím, jak se musím soustředit, abych ho opravdu viděla. Jako by byl nástěnnou malbou, kolem které každé ráno procházím na cestě z domu, nebo textem mé oblíbené písničky, kterou jsem si zpívala snad už milionkrát. Krásné. Dokonce výjimečné. Ale známé.

Co by se stalo, kdyby měla moje máma víc času? napadne mě, jen co si všimnu vrásek v koutcích jeho očí. Nejspíš tam nebyly vždycky. *Vzali bychom se tak mladí? Neskočila jsem z jednoho bezpečného přístavu do druhého?*

Mé srdce zoufale postrádá odpovědi, o kterých jsem si myslela, že je mám už v devatenácti. Jaké sebevědomí jsem měla, že jsem svůj život zaslíbila klukovi s laskavým srdcem, nabízejícímu bezpečné útočiště. Jak naivní jsem byla, když jsem věřila, že to bude stačit.

Caleb ustoupí do pozadí a já se zhluboka nadechnu. Na tvář si nasadím masku, na niž už jsem si jako zkušená hostitelka zvykla. Falešnou tvář, kterou si člověk vytvoří, když začne chodit na schůzky s bankovními poradci a naučí se rozdávat otázky jako: *Kam se chystáte v létě?* Je čistá, uhlazená a lesklá, postrádá jakékoli rozeznatelné emoce a nezanechává trvalý dojem – alespoň tak, jak ji nosím já. Jakmile cítím, že je maska tam, kde být má, v hlubinách paměti najdu chybějící části svého proslovu.

„Vaše dnešní štědrost pomůže financovat výzkum, jenž může lidem žijícím s ALS dopřát právě to: více času na život. Více času poznat, kým jsou. Tančit v potemnělých klubech a do někoho se zamilovat. Dělat chyby a nacházet odpuštění. Jezdit po dlouhé polní cestě se staženými okénky a hudbou na plné pecky. Ležet od úsvitu do soumraku pod stromem

a číst si dobrou knížku. Mít práci, kterou nesnášejí, dokud nenajdou to, k čemu jsou předurčeni. Trávit více času se svými blízkými, nedělat vůbec nic, a přitom všechno najednou. Šanci, aby měli pocit, že prožili plnohodnotný a smysluplný život."

Win v zadním rohu sálu nadšeně přikývne a obejme svého manžela kolem pasu. On se skloní, aby jí z tváře otřel slzu.

„Pokud mě moje matka něco naučila, pak to, že se nemá ničím plýtvat. Časem, příležitostmi ani zdroji. Proto vás všechny vybízím, abyste si i po dnešním večeru položili otázku: *Co by udělala Marcie Greenová?* Protože odpověď pravděpodobně zní: *Vypila by sklenku bílého vína, dávala, kdykoli by mohla, pomáhala, kde by bylo potřeba, a neplýtvala by ani jediným okamžikem.*"

Caleb přistoupí blíž. Otočím se k němu a vidím, že drží dvě sklenice šampaňského. Nemůžu si pomoct. Usměju se na něj a jednu od něj přijmu. „Smím?" zeptá se tiše a já přikývnu. „Na Marcie," pronese Caleb a nakloní se k mikrofonu, aby si připil s publikem.

„Na Marcie," odvětí sál jednohlasně a všichni se napijí.

Nechám si jiskřivé bublinky rozplynout na jazyku, než znovu promluvím. „Ještě jednou děkuji doktoru Torresovi, týmu z výzkumného ústavu a vám všem, že jste tu dnes večer s námi. Prosím, vraťte se bezpečně domů."

Jakmile domluvím a tichý potlesk ustane, z reproduktorů se ozve jemný jazz, který hraje celý večer. Pohledem přejedu po davu, většina hostů se vrátí ke svým předchozím rozhovorům a pár z nich vstane, aby si sbalili věci a rychle odešli.

„Byla jsi úžasná, zlato," pochválí mě Caleb bezstarostným tónem, který mi okamžitě připomene, kdo zaplatil honorář za můj proslov.

Otočím se k němu tak rychle, až mi vlasy přeletí přes rameno. „Co jsi udělal?“ Každé slovo vyslovím výhružným, pomalým šeptem.

Caleb okamžitě ucouvne a svraští obočí. „Co? Já –“

„Vaše matka by na vás byla tak pyšná.“ Dolehne ke mně hlas doktora Torrese. Přechází přes pódium, natahuje ruku, aby mě uchopil za paži, a pevně ji tiskne. „Dobrá práce,“ dodá a mrkne na Caleba. „Máte opravdu hodného muže.“ Přesune ruku, aby si vzal šek, pustí mou paži a místo ní popadne Caleba za rameno.

Caleb obrátí pozornost ke mně a rty se mu zkřiví do nesmělého úsměvu.

„To mám,“ odvětím co nejupřímněji, ačkoli cítím, jak se mi oči zalévají slzami z obrovského úsilí, které to vyžaduje.

„Hezký zbytek večer, vy dva,“ rozloučí se doktor Torres. „Zasloužíte si to!“ dodá a sleze z pódia s šekem na nehorázně vysokou částku v ruce.

„Vážně jsi na mě naštvaná?“ zeptá se Caleb téměř šeptem. Očima zabloudí přes mou hlavu ke stolům a hostům pod pódiem.

„No, to záleží.“ Zpražím pohledem spodní část jeho čelisti, dokud neskloní bradu, aby se na mě podíval.

„Na čem?“ Vyzývavě zvedne jedno obočí. *Výzva přijata.*

„Na tom, *jak* se nám během pouhých deseti minut, co mě Bo hledal, podařilo sehnat dalších sto tisíc dolarů.“

Palcem si poškrábe bok nosu a pak místo těsně nad rtem. Skloní hlavu a usměje se na mě jedním koutkem úst. „Věřila bys mi, kdybych ti řekl, že nás na poslední chvíli zachránil anonymní dárce?“

„Ne,“ odpovím s krátkým povzdechem. „Nevěřila.“ Natáhne se po mé volné ruce, ale já ustoupím a místo toho ji založím v bok. Pak si přitisknu sklenici šampaňského k ústům a upřeně na něj hledím přes její okraj. Vypiju každou kapku.

Jeho prsty si pohrávají se zlatým snubním prstenem na levé ruce a otáčejí jím kolem prsteníčku, zatímco čeká, až dopiju. Jakmile to udělám, otřu si palcem spodní ret a nakloním hlavu v očekávání. Záměrně si ve tváři zachovám neutrální výraz.

Caleb se ke mně skloní a promluví tichým hlasem. „Na dnešním večeru jsi pracovala tak usilovně, Sar… co jiného jsem měl udělat?“

Posměšně si odfrknu. On to jednoduše nechápe. „Nic, Calebe. Neměl jsi dělat vůbec nic,“ odvětím trochu příliš hlasitě. Uvědomím si to až ve chvíli, kdy se Calebovy oči s náznakem paniky prudce přesunou k davu za pódiem.

Napne čelist, šlacha na boční straně krku mu vystoupí a začne mluvit tichým, chraplavým hlasem. „Vlastně ani nevím, proč se teď vůbec hádáme, ale…“ odmlčí se a založí ruce na prsou. „Můžeme si o tom promluvit později? Bez publika?“

Neodpovím mu. Místo toho se otočím na patě a rozběhnu se pryč z pódia. Vím, že mě bude následovat. Projdu tanečním sálem směrem ke kuchyni a ke známé potemnělé chodbě, kde jsem předtím sbírala odvahu. Nakonec dorazím ke dvojitým dveřím, u nichž stále stojí Bo a Win.

„Už musíme jít. Naše chůva nemůže zůstat dlouho a…“ Win nedokončí větu a jemně vtiskne Boovi do náruče kabelku. Pak se skloní, aby si sundala lodičky. Projdu kolem nich, aniž bych se ohlédla. Jsem moc rozzuřená na to, abych se zastavila. Slyším, jak Bo dlouze a tiše zapíská, což znamená, že musím vypadat přesně tak naštvaně, jak se cítím.

Kroky, které mě následují, náhle ustanou. Když se ohlédnu, spatřím Caleba, jak se s oběma našimi přáteli zamyšleně loučí. Pod povrchem ve mně vře vztek. Vidím, jak si dává na čas s našimi přáteli, místo aby šel za mnou, jak by měl.

Teď, ještě navíc, Caleb vyhrál i cenu za *lepšího kamaráda*.

Projdu dvojitými dveřmi do skladu, kde jsou naskládané náhradní stoly, a odložím prázdnou sklenici na šampaňské na polici. Strhnu si z nohou lodičky a hodím je na prázdný vozík a pak začnu zběsile kroužit po místnosti a mnout si bradu tak silně, až jsem si jistá, že se mi na dlaň přenesla vrstva make-upu.

„Saro?“ zvolá z chodby znepokojeně Caleb. Slyším, jak se za ním zavírají dvojité dveře, které utlumí zvuky davu a hudby. „Jsi tam?“

„Tady,“ odpovím a založím si ruce na prsou. Přitom se mi spona hodinek – máminých hodinek – zachytí o tylovou svrchní vrstvu šatů. S povzdechem za ni začnu tahat.

„Kde?“ zeptá se Caleb, ale jeho hlas zní ze stejné vzdálenosti jako předtím.

„Ve skladu!“ odseknu mu a snažím se hodinky vyprostit. Za očima mi vystoupá horkost a trochu moc silně trhnu zápěstím. Bezmocně sleduju, jak se spona hodinek láme a padá na lino na podlaze.

Když se sehnu, abych je zvedla, všimnu si, že tylová svrchní vrstva mých šatů má teď také malou trhlinu. „Jak jinak,“ zamumlám si pro sebe a schovám rozbité hodinky do výstřihu, abych je neztratila.

Tyhle šaty nemají kapsy. Šaty, které mi šila máma, vždycky měly kapsy.

„Saro?“ zavolá Caleb znovu, čímž se zjevně pokouší zahájit přátelskou hru na schovávanou.

„Proboha!“ vykřiknu a vykročím do chodby s rukama nataženýma nad hlavou, jako bych mávala na letadlo. „V téhle chodbě jsou jedny jediný zatracený otevřený dveře a uvnitř je ženská, co právě teď šílí jako blázen. Pokusil ses vůbec pohnout z místa? Pojď sem!“

Calebovi se roztahují nosní dírky a hrudník se mu napíná při hlubokém nádechu. „Saro, vím, že dnešní večer je pro

tebe citově náročný, ale –“ Vykročí ke mně, avšak můj pronikavý smích ho přeruší.

„Jistě, samozřejmě, *citově náročný*. Jsem citově založená! Nemůžu přece mít důvod být na tebe naštvaná.“

„Možná bys mi mohla vysvětlit, proč jsi na mě naštvaná,“ řekne Caleb a pokračuje v chůzi, až mě uvězní v rohu místnosti. Po krátkém, nervózním pohledu do chodby za sebou zavře dveře.

„Tohle byla moje charitativní akce, Calebe. Moje. Ne tvoje. Ani nikoho jiného. Všechnu tu práci jsem zvládla sama a chtěla jsem v tom selhat nebo uspět taky sama.“

„Sama, jo?“ zeptá se hlasem, v němž zazní nádech posměchu.

„Ano,“ odseknu mu.

Caleb si rozčileně odfrkne, obrátí pohled ke stropu a rozepne si horní knoflíček na bílé košili, takže mi odhalí ohryzek a náznak chlupů na hrudi. „Dobře, jasně…“ pronese sarkastickým tónem. „A co seznam hostů? Jak přesně se na něm objevila všechna ta jména?“

Zatnu zuby a probodnu ho pohledem.

Přikývne, jako by skrze můj nepřítomný výraz dokázal přečíst mé jízlivé myšlenky. Jeho rty se zkřiví do odporně samolibého úsměvu, který bych mu nejraději setřela z tváře jízlivou, rýpavou poznámkou. „Jasně si pamatuju, jak jsme seděli u kuchyňského pultu a sestavovali ten seznam z mých kontaktů.“

„Jo, za ty ti děkuju. Dopadlo to skvěle. Máš fáákt velkorysé přátele. A jak milé, že se tu ukázali i tvoji rodiče!“ Neobtěžovali se potvrdit účast, natož přijít, ale Caleb jim přesto rezervoval místa u našeho stolu.

To mu smete samolibý výraz z tváře. Nikdo v historii si nikdy tak nevážil dvou tak mizerných lidí jako Caleb svých rodičů. „Říkal jsem ti, abys pro začátek uspořádala něco

menšího, Sar.“ V tom má pravdu. A příšerně mi vadí, že tomu tak je. Win taky, i když to nevyjádřila tak přímo. „Říkal jsem ti, abys –“

„Uvědomuješ si, že kvůli tobě tenhle večer ztratil smysl?“ zeptám se a slzy mi vystoupají do očí. Zadržím je a spolknu, dokud se mi smutek těžce neusadí v krku. Vím, že jakmile mě Caleb uvidí plakat, přestane se se mnou hádat. Slzy v bitvě jsou pro něj bílou vlajkou – okamžitou výzvou k příměří. Možná je to ode mě nezodpovědné, ale dnes večer bych byla raději, kdybychom byli oba naštvaní, než abychom zažili další tichou cestu autem domů, při níž se mezi námi bude hromadit nevyřčená frustrace.

Už mám dost předstírání, že je všechno v pořádku. Už mám dost předstírání, že *já sama* jsem v pořádku. Upřímně si myslím, že částečně chci, aby se na mě Caleb zlobil. Přece na sebe nemůžu být vždycky přísnější než všichni ostatní.

„Než jsi do toho zasáhl, mohla jsem alespoň říct, že jsem něco vydělala. Teď jsme ale vzhledem k nákladům na akci a našemu vlastnímu příspěvku nevydělali nic.“

„To je blbost a ty to víš. I tak bychom tolik peněz nezískali,“ namítne, zvedne jedno rameno a ukáže směrem k tanečnímu sálu. „Před několika týdny jsi mi řekla, že chceš vybrat alespoň dvojnásobek toho, co nás to stálo. To jsi řekla ty. Ani zdaleka ses k tomu nepřiblížila.“

Ze všech okamžiků, kdy jsme na stejné vlně, bych si přála, aby to nebyl právě tenhle. „Opravdu se mi líbí, jak se rozhoduješ používat slova *my* a pak *ty*,“ odvětím a snažím se, aby můj hlas zněl vyrovnaně.

„Prosím?“ Caleb založí ruce na prsou a předkloní se.

„Řekl jsi, kolik *nás* to stálo a že jsem se tomu *já* ani zdaleka nepřiblížila.“

„No, vyjádřila ses jasně. Je to tvoje akce, ne moje.“

„Ale utratila jsem *naše* peníze, ne svoje,“ odseknu mu.

Caleb stiskne rty. „Co je moje, je i tvoje," namítne ostře.

Nechám tu mizernou frázi na chvíli působit a upřu pohled na taktně zavřené dveře. Připomene mi to Calebovu naléhavou potřebu zmizet z pódia, sotva jsem se k němu otočila zády. A samozřejmě taky to, že mi záleží na tom, co si o mně myslí lidi tam venku. Takže by mi nemělo vadit, že Caleb dělá to samé a chová se podle toho. Otvírá to však starou ránu, kterou čas nikdy úplně nezahojí.

Ať mi říká, co chce, mám pocit, že ho pořád ztrapňuju. Že jsem nesmazatelná skvrna od červeného vína na jinak dokonale čistém ubrusu, jakým je rodina Linwoodových.

Lhostejnost, kterou mi v průběhu let prokazuje jeho matka v ostrém kontrastu s nespoutanou hrdostí na svého syna, se projevuje letmými, pasivně agresivními poznámkami narážejícími na můj nedostatek kariérního růstu či ambicí. Neustále slýchám otázky jako: *Co celé dny vůbec děláš?* nebo poznámky ve stylu: *V tom velkém domě ti musí být celý den smutno*. Hned na to následují zprávy o kariérních úspěších Calebovy sestry Cory nebo drby po telefonu o dcerách jejich přátel, které by bezpochyby byly mnohem lepšími manželkami. Také se dozvím o jejich zářných, úžasných, ale z nějakého důvodu stále svobodných životech. Jako by chtěla Calebovi připomenout, že na světě stále existují i jiné ženy. Úspěšné ženy. Ženy připravené dát mu děti, pokud si to přeje. Samozřejmě je to výhradně moje rozhodnutí, že žádné nemáme.

Calebův otec Cyrus je naprosto lhostejný ke všemu, co mu nenaplňuje kapsy. S Calebovou matkou Michelle se seznámil během jejího prvního ročníku na vysoké, když on, o třináct let starší než ona, vedl jako hostující profesor přednášku o budování sítí v podnikání. Nebyla jsem u toho, ale vsadila bych se, že jeho hlavní poselství znělo: *Naroď se do bohaté rodiny a využij tatínkovy kontakty, aby ses dostal na vrchol*.

Po prvním setkání se pro něj Michelle rychle stala „Chellie“ a brzy poté i pro všechny ostatní. Linwoodovi mají dlouhou, poněkud děsivou tradici, že jména všech členů rodiny začínají písmenem *C*. Nezačal jí říkat Chellie z náklonnosti nebo důvěrnosti – dělal to proto, aby zapadla do šablony.

Někdy si říkám, jestli by mě Cyrus měl radši, kdybych se jmenovala Claire, Charlotte nebo Cecelia. *Ne… to poslední ne.*

„Je mi líto, že to dnes nevyšlo,“ řeknu a otočím se k němu s široce rozevřenýma očima a neupřímným úsměvem. „Ty peníze ti vrátím.“

Calebovi poklesnou ramena a přejede si rukou od čela k bradě. „Do prdele, Saro. Víš, že jsem to takhle nemyslel. To není fér!“ Zvýší hlas, což nás oba překvapí – Caleb křičí málokdy. Na mě nikdy. Čas šokovaně zamrzne, stejně jako já.

„Kurva… promiň.“ Dlouze vydechne a přitiskne si zápěstí ke spánkům. „Já… nechtěl jsem tě naštvat. Nenapadlo mě, že tě to tak rozhodí.“ Ramena mu klesnou při dalším povzdechu. „Opravdu jsem se jen snažil pomoct.“

„Jo,“ řeknu a pak zamumlám: „Vždycky jsi tak ochotný.“

„Čekáš snad, že se ti za to omluvím?“ zeptá se a poraženě spustí ruce podél těla. „Ty jsi někde trucovala, aukce už skončila, poslal jsem Boa a Win, aby tě našli, ale čas se krátil a já se musel rozhodnout. Mrzí mě, když jsem si myslel, že ti jde spíš o zachování tváře, ale zjevně jsem podcenil tvoji pýchu.“

„No, žijeme v těžké době!“ zasměju se hořce. „Musím šetřit zdroje, když mi tak hbitě docházejí zásoby hrdosti.“

Caleb obrátí oči v sloup. „Nebuď dramatická. Máš spoustu důvodů, proč být hrdá.“

„Vážně?“ Téměř hystericky se usměju a zavrtím hlavou, zatímco mě v předzvěsti slz zaštípá špička nosu. „Na co přesně? Jmenuj jedinou věc, na kterou bych měla být pyšná,

Cayi. Něco, co je jen moje. Něco, co jsem dokázala úplně sama.“

Sleduju, jak se muž, který mě zná už sedmnáct let – ten samý, který je oslavován jako génius a získal nespočet ocenění za svůj inovativní, brilantní mozek –, pokouší přijít na jedinou odpověď.

Už se tomu nedá zabránit. Jeho mlčení mě úplně odrovná a z očí se mi se zlomeným vzlykem vyřinou slzy.

Caleb jemně zavře oči, zkrátí vzdálenost mezi námi a obejme mě.

To stačí, pomyslím si.

Bílá vlajka.

Vezmi mě domů.

Kapitola 3

O TŘI TÝDNY POZDĚJI

„Pořád ještě jste s tím neskončili, co?“ zeptá se Win a upřeně sleduje, jak se za Calebem zavírají garážová vrata. Caleb právě odešel, aniž by se rozloučil. Každý druhý pátek večer chodí Caleb k Win, aby si s Boem a dalšími kamarády zahrál Dračí doupě, a ona zase chodí sem, aby si se mnou užila maraton telenovel. „Ještě pořád spolu nemluvíte?“

„Jo…“ Naliju si druhou sklenku merlotu. „Od té charitativní akce.“ Dlouze se napiju, chvíli podržím víno na jazyku a pak ho polknu. Odložím sklenici a podívám se na svou nejlepší kamarádku, která si okusuje nehet na palci a pohledem nervózně přeskakuje mezi mnou a dveřmi do garáže. „Bude to dobré,“ pokusím se ji uklidnit. „Oba budeme dobří,“ zopakuju.

Upřímně si však začínám klást otázku, jestli je to pravda. Caleb na mě ještě nikdy nebyl *tak* naštvaný. Za celé naše manželství trvala naše nejdelší hádka jen dva dny. A tehdy jsem to byla *já*, kdo se po bytě pohyboval jako nějaký rozmrzelý duch – jedinými důkazy mé přítomnosti byly bouchající dveře, pootevřené skříňky a hromady prádla. Ne Caleb. On byl vždycky ten klidný. Nemám žádnou zkušenost, která by mi pomohla odhadnout, jak dlouho to může trvat. Nebo jestli to vůbec někdy skončí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Ve dvou se to lépe táhne*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.